

Դանիել Վարուժան

Հորս բանտի մեջ

Դեռ փոքր էի. եկա քեզի մի նավոր,
Մութ գրդանիթ մեր այցի:
Մայրս հիվանդ էր. կը շրջեի ես ազատ
Մեշտեղ բանտի և մահճի:

Լուր տրվին քեզ . եկար առջևը դրրան
Վանկապատ՝ որ - ոճիր-
Կը բաժներ մեր ողջագուրունը կրդկաթ:
Երկար անխոս, վըշտակիր :

Որքան նիհար էի և որքան աչքերդ
Ծարավ էի արևու.
Մորուքիդ տակ կարծես ոսկրի վրա բուսած.
Ով հայր, մեռել մէիր դու:

Նըշմարելուտ պես գիզ ժրպտիլ ըսկըսար .
Բայց այդ ժրպիտը բարի,
Այդ սուտ ժրպիտն էր նունուֆար մը ծաղկած
Լըճի մը վրա արտոսրի:

Կարկռեցիր սև վանդակին ետևե
Շրթունքներդ իմ շրթներուն .
Բայց իրարու անոնք ավաղ չըհասած՝

Մեր համբույրին դողդոջուն՝

Նույն ժամանակ եղան օրրան և դագաղ:

Ոհ, պիտի որչապ քեզի

Բաղձաի տալ ընգրկումին մը մեջ տաք՝

Ազատ աշխարհի դուրսի,

Եվ մի փոքրիկ բիբերս քու բիբերուտ

Տեղալ երկնքին անսահման,

Սըրտես սըրտիդ պարապել բոլոր օրերս այն,

Որ արևու տակ անցնեն:

Մութ բանտիդ մեջ գարնան վարդերը ամբողջ

Պիտի լեցնել ուզեի,

Կամ ճիղմ հասակս ու ապագան հասագիս

Պիտ՝ հոն թաղել ուզեի:

Ով տըխուր ժամ: Քեզ մի առ մի պատմեցի

Սև վիպակները մեր տան,

Հաննիս մահն ու հիվանդ մորս հազը խուլ

Լըռության մեջ գիշերվա .

Ըսի թե մեր տանիքի վրա, լուսնի տակ,

Բուերը պար կը բըռնեն,

Թե այս տարի մեր վարդենին չորացավ

Գերեզմանատան խորշակեն:

Կը լըսեիր զիզ եվ հարցում կըրնեիր,

Երբ հըրաման մը վայրի,

Կույր հըրաման մըեկավ ըզմեզ բաժնելու . . .

Դարձար առանց համբույրի . . .

ՈՒ ես երկար ետևեդ պիշ նայելով,

Հայր իմ, մինակ, հոն լացի.

Մինչ կուրծքիս տակ բաշ կը թոթվեր ոխ մը նոր

Սիրտս աչքերես քամեցի:

. . . Ով կյանք սիրո, լանջ քրտինքի, սիրտ փուշի

Ցեխի նետված սրբություն,

Արևուն բորբ հոսանքներու դեմ գոցված,

Ով երակներ ազագուն:

Տեսա՛ որ ձեզ հետ, ձեզի հետ սուզեցան

Եղեռնի մեջ, արտալից,

Սուրբերն ամե՛ն կրոնքի, ամե՛ն շուշաններ

Եվ Հիսուսներ թրքնըված: